

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ČERVENEC 2003 *** ROČNÍK IV.*** ČÍSLO 7

Citát inspirující:

Antireklama funguje často víc než zaplacená reklama. Vem si ty Grassovy knížky, co napsal v devadesátech letech. Všichni kritikové psali, jak to je strašný, slabý, utahaný, vyprázdněný, ale část lidí si to právě proto koupila a druhá část proto, aby svýho umělce podpořila v boji s pitomcema.

Jaroslav Rudiš – Nebe pod Berlínem

k a m e n y

PAVEL VYDRA

Existuje mnoho kamenů
a žije spousta lidí.
Kameny jsou různé,
lidi taky.
Říkají,
že když člověk zemře,
promění se v kámen.
To by ale znamenalo,
že šlapeme po lidech ...

TENTOKRÁT O FILMECH ...

Je měsíc karlovarského filmového festivalu, a tak se ptám: Chodíte do kina? Přiznám se, že já moc ne, ale když už si najdu čas, tak zajdu na český film. Během uplynulého měsíce jsem byl v kině dokonce dvakrát, na dvou filmech, a to na Troškově Kameňáku a Hřebejkově Pupendu. Ještě dříve než se podívám oběma filmům na zoubek, udělám malé odbočení.

Shodou okolností se mně dostala do ruky knížka Český film devadesátých let (Od Tankového praporu ke Koljovi), autora Andreje Halady, nakladatelství Lidové noviny, 1997. I když kniha mapuje jen část filmové tvorby 90.let, zaujala mě spousta zajímavých údajů. Třeba, že by měl vzniknout jeden film ročně na 1 milión obyvatel, což by znamenalo, že jsme na tom, přes všechny polistopadové nářky, že český film zcela vymizí, docela dobře (počet filmů se v polovině 90.let pohyboval těsně pod dvaceti filmy ročně).

Zajímavé je srovnání návštěvnosti v kinech, v roce 1989 to bylo více než 51 miliónů diváků, v roce 1996 již jen necelých 9 miliónů. Nové možnosti prostě lidi odlákaly, a to nemluvím o ceně (v roce 1990 cena 7 - 8 korun, 1996 téměř 35 korun) a klesajícím množství kin (každý má doma video atd.). Tipněte si, který český film s premiérou v letech 1991 až 1996 vidělo nejvíce diváků! Byl to Tankový prapor (2 022 000 diváků). Milión překonaly ještě dva filmy (Černí baroni a Obecná škola). Překvapivě Kolja je až osmý („jenom“ 895 000). Podle mého názoru dobré filmy jako Amerika (32.místo, 122 000), Učitel tance (33., 121 000), Řád (46., 52 000), Fany (38., 71 600) nebo Helimadoe (57., 38 200), Zapomenuté světlo (86.místo, jen 5.500!, můj kandidát na nejlepší film 90.let) dopadly špatně. Zajímalo by mě, jak by v tomto srovnání dopadl Tmavomodrý svět, Pelíšky, Musíme si pomáhat.

Já vím, že komedie to mají jednodušší, ale oba výše jmenované filmy, které jsem navštívil, bych rozhodně na čelo žebříčku nepostavil. Kameňák !? Patřil jsem k obhájcům Troškových filmů, vždyť lidi přece nechtějí jen hlubokomyslné filmy, potřebují oddech, zasmání, ale tenhle film neměl vůbec vzniknout. Vulgarita a marnost nad marnost. Kdybych chtěl parafrázovat, musel bych říct: „Bože, Troško, jak hluboko jsi klesl“.

A Pupendo, přece jenom o hodně lepší film, ale nesrovnávejte s Pelíšky a už vůbec ne s Musíme si pomáhat. Můj názor je ten, že ještě kvalitní a osvědčení herci z divácky úspěšných snímků nejsou automaticky zárukou kvalitního filmu. Několikrát vylouhované Pelíšky, nepochopil jsem některé scény, které byly pro film zbytečně, nic nepřinášející. Vstupenky za 60 Kč je škoda.

Napište svůj názor a své zkušenosti s českými filmy a kinem vůbec. Co se líbilo, co ne? A nebojte se chodit do kina, i když podle pár návštěvníků v hledišti mám pocit, že se někdy promítač a uvaděčka musí bát, přinejmenším, že brzy přijdou o práci!

Václav

LITERÁRNÍ AKADEMIE PODRUHÉ

Reakce na článek o Literární akademii ... (Kobra 6/2003, autor Václav)

Otázku, kterou Václav hodil jako bílou rukavici, zvedám. Nemohu souhlasit s jeho názorem na akademii. Předně je třeba se hlouběji zamyslet nad jejím smyslem. Osobní zkušenost s ní bohužel také nemám (příliš vysoké školné ☺). Pokud jsem si dobře všimla, tak na internetových stránkách nikde neslibují, že z uchazeče vyprofilují kvalitního spisovatele. Ono to ani dost dobře nejde. Akademie chce rozvíjet uchazečovi schopnosti, rozšiřovat jeho literární rozhled. Nabízí se zde rozsáhlý pohled do světové literatury, historie a samozřejmě nechybí ani učivo o jazyce českém ve smyslu, aby autor nepsal s gramatickými, stylistickými chybami, atd. Zejména poslední jmenované spoustě autorům chybí. Ovšemže, co škola slibuje může být v praxi jinak, a proto to zde vzhledem k nedostatku zkušeností nemohu rozebírat. Dovolím si jen nadhodit otázku, proč tytéž otazníky si Václav neklade také u uměleckých škol zaměřených na malování, film, scenáristiku, kovářství, atd. Myslím si, že pokud má člověk dar umění v čemkoliv, tak se nemusí obávat, že by se nechal někým profilovat. Vzpomenu třeba našeho Mánese a jeho boj na pražské akademii umění v době Rakouska – Uherska, kdy se směli malovat jen náboženské a historické výjevy a to v jednom stylu. Mánesův talent a cit pro malby s vlasteneckým citěním ukončily předčasně jeho působení na této škole. A jaký to byl umělec! Ovšem tyto doby snad již dávno minuli a na akademii se skutečně podporuje talent. Ještě si dovolím vsuvku – když jsem nastoupila na textilní školu, obor návrhářství, tak jsme si všichni víceméně mysleli, že z nás udělají opravdové návrháře, to nám však již při první hodině bylo vyvráceno reálným úsudkem. Pravda byla taková, že talentovaný návrhář, schopný obstát v náročné konkurenci vyšel ze školy za celé 4 roky pouze jeden – a to byl úspěch!

Nedomnívám se tedy, že akademie způsobí „nudu na literárním trhu“ a že budeme nuceni číst „desetkrát vylouhované klasiky“. Nakladatele zajímá především, zda se bude kniha prodávat, nikoliv titul z umělecké školy. Tato škola také uvádí široké spektrum uplatnění v oborech příbuzných jako jsou redaktoři, moderátoři, aj. Jde tu především o zkvalitnění práce v oborech médií – kolikrát člověk čte noviny a diví se, kolik je v nich pravopisných, stylistických chyb nebo poslouchá rádio a diví se, jak špatně česky někteří moderátoři hovoří.

Dále se musím pozastavit nad tím, co považuje Václav za originál. Co je originál? Dílko napsané poprvé rukou či na PC bez dalších úprav? Či již dílko upravené, připravené na přečtení? Přece každý alespoň průměrný autor si po sobě dílka čte a pracuje na nich.

Také nemám ráda, když někdo něčí dílko srovnává s jiným ve stylu – píše jako někdo... Ale, velké ale! Neděláme my to všichni? Vzpomeňme, když hodnotíme něčí práci na LISU. Často se objevuje srovnání typu (vlastní zkušenost): píše jako....(nebudu jmenovat, protože si jméno nepamatuji a daný člen již mezi nás nechodí).

A nakonec dovětek: není třeba se bát průměrných autorů z akademie, protože napíšeme-li něco opravdu dobrého, tak nám to vyjde ☺

Monika Eberlová

ŠRÁMKOVA SOBOTKA 47.ROČNÍK

Tradičně na počátku prázdnin se literáti scházejí v Sobotce a nejinak tomu bylo i letos, sedmačtyřicáté setkání začalo sice již v sobotu 28.června, ale slavnostní zahájení a především vyhlášení výsledků literární soutěže se konalo o den později. A tak, pokud píšete o Šrámkově Sobotce, mám na mysli především její literární soutěž, neboť další dny jsem v městě pod Humprechtem nebyl, což je škoda. Musím s potěšením říci, že účast LISáků byla hojná (kromě mé maličkosti, Eberlová, Zákoutská, Zlatníková, Žantovský, pokud ještě někdo, koho jsem nezaznamenal, tak se omlouvám). Navíc se nám podařilo získat kontakt na autora z Lomnice nad Popelkou (Standa L. přislíbil, že se mezi nás někdy přijde podívat).

Vyhlášení výsledků soutěže bylo letos v novém provedení. V rámci územních změn se organizace ujalo královéhradecké Středisko amatérské kultury IMPULS. A musím říct, že jsem měl rozpačité pocity (stejně potvrdili i někteří účastníci pozdější diskuse s porotou). Triu mladých zpěvaček bych poděkoval, že zachraňovalo svými hlasovými výkony slabší úroveň moderátorky.

Především si myslím, že konferenciér (moderátor či co) by měl mluvit nahlas, pokud to není možné, tak bych doporučoval mikrofon, protože v zadních řadách toho nebylo mnoho slyšet. Vlastní vyhlášení, to byl „kalup“. Potíže se jmény při představování hostů, členů poroty atp., kteří nakonec do vyhlášení výsledků nezasáhli, pokud nepočítám improvizované a podle mého názoru ironicky nedůstojné vystoupení zástupců poroty v závěru vyhlášení. Nechci vzpomínat na Řehčskou slepici, ale myslím si, že předávání cen v rámci naší domácí soutěže mělo důstojnější rámec. Moderátorka mnohdy nevěděla za jakou práci oceněný cenu přebírá, z kterého města soutěžící je atp. A potom výrazy typu „kdybysme“, „dostávají“ a další přece jenom na pódiu soutěže, která má ve vinku „oslavu čistoty českého jazyka“, nemají co pohledávat. Víím, že to není jednoduché, postavit se před posluchače, ale Šrámkova Sobotka má již svou dlouholetou tradici a zaslouží si „slušné zacházení“ a ne podobné „prznění“. Ono je přece jenom rozdíl pořádat „párty pro náctileté“ nebo „seriózní soutěž“. I když na druhou stranu nechci upřít pořadatelům snahu o změnu, ono již to mnohaleté stále stereotypní předávání taky nebylo to pravé ořechové, ale pokud příště nově, tak bych se přimlouval o lepší nastudování.

A pak přišla beseda s porotci, účastnil jsem se sezení prozaiků, kde s námi rozmlouvali Pavel Kosatík, Michal Čundrle, Alena Večeřová, tedy porota ve stejném složení jako vloni. Víím, že není lehké sehnat porotce, ale přimlouval

bych se, aby porota byla průběžně obměňována každý rok. Třeba kdyby alespoň jeden porotce byl vyměněn a třeba se zase za rok dva vrátil. Myslím si, že tady byla porota oproti loňsku lépe připravena. Především hodnocení soutěžních prací bylo s mírným zpožděním namnoženo, takže odpadlo plané filosofování o ničem a autoři si přečetli, co si o soutěžních příspěvcích porotci myslí. A pak se mluvilo v hloučcích konkrétně o jednotlivých autorech, což jediné považuji za smysluplné. Autor nechce znát teoretické náhledy, to si může přečíst v odborné literatuře, ale konkrétnosti, chyby v jeho práci, aby se jich napříště vyvaroval. A pochopitelně, tu a tam, chce být i pochválen. Takže beseda s porotou v porovnání s loňskem měla význam, i když i tady by bylo možno, co zlepšovat. Třeba konkrétní ukázky chyb v textech (pochopitelně anonymně) nebo naopak ukázky toho, co se porotě líbilo. Ono to souvisí s tím, že pořadatelé sice již druhý rok udělali večer pásmo vybrané ze soutěžních příspěvků, ale pro většinu soutěžících, kteří v Sobotce nenocují, to nemá žádný velký význam. Nevím, kolik autorů z Královéhradeckého kraje zůstalo, ale bylo jich spíše méně, ostatní z větších vzdáleností, většinou pospíchají domů. Následuje pondělí a pro většinu z nás, pracovní den. Nemohlo by čtení navazovat třeba již odpoledne na rozborový seminář? Soutěžící třeba ze západních Čech by to jistě přivítal.

Měl jsem tu možnost přečíst si hodnocení soutěžních prací a musím říct, že porota byla někdy dost tvrdá. S některými názory na práce našich členů bych polemizoval, doufám, že se ještě někdy, třeba v „kobřím úvodníku“ na tuto problematiku podívám podrobněji, ale na druhou stranu jsem měl jednu velkou radost. Především z toho, že soutěž obeslalo velké množství LISáků! I když třeba neuspěli, ale zkusili to, jsou bohatší o další zkušenost a třeba někdy příště... nevěště hlavy, pochopitelně, že si řeknete: „Tomu se to mluví, dostal dokonce dvě ceny!“, ale ... v letošním roce jsem se Sobotky zúčastnil již popatnácté. Nechci říkat, nic o vytrvalosti a zásluhách, ale psaní je běh na dlouhou trať a prosadit se v dnešních světě, kde píše kde kdo je skutečně nesmírně těžké. A když už nezískám cenu, mělo by psaní bavit především mě samotného. Psát jenom pro nějakou cenu skutečně nemá smysl. S naší tvorbou by měli být obeznámeni čtenáři. Alena Večeřová (mimochodem pozdravuje Prochora, marně jej hledala a doufá, že v příštím roce zase bude sedět s notýskem a tužičkou v první řadě), řekla jedné účastnici, že její text by se dal klidně vydat, ona mladá dívka okamžitě kontrovala: „Ale kde?“, a to mě trochu na pořadatelích mrzí, že pokud vím, tak za téměř pět desítek let, nevznikl, přes různé přísliby, žádný sborník prací toho kterého ročníku. Bohužel. Víam, že nejsou peníze, ale myslím si, že by se třeba jednou za tři roky prostředky mohly najít, tradice Šrámkovy Sobotky by si to jistě zaslouhovála.

Václav

(Foto : ilustrační foto soboteckého náměstí.)

VÝSLEDKY LITERÁRNÍ SOUTĚŽE ŠRÁMKOVA SOBOTKA 2003

Do letošního ročníku LS ŠS byl přijat rekordní počet příspěvků: 166 prací od 144 autorů. Tradičně nejpočetnější byla účast v kategorii I. – poesie s 98 příspěvků. V kategorii II. – prozaické práce bylo přijato 65 příspěvků a v kategorii III. – studie z oboru literárních věd o autorech východočeského regionu, historické a vlastivědné práce o vývoji kulturních poměrů ve východních Čechách se sešly 3 příspěvky.

Lektoři (jmenování bez titulů) Letos byl sestaven tříčlenný lektorský sbor v I. i II. kategorii, který přímo rozhodoval o oceněných. I. kategorie – poesie: Alena Večeřová, Pavel Kosatík, Michal Čunderle

II. kategorie – prozaické práce: Veronika Forková, Rudolf Matys, Stanislav Rubáš. O práce v III. kategorii se podělili: František Musil, Jiří Slavík, Karol

Bílek a Pavel Kosatík.

Kategorie I. – poesie

1. cena: neudělena

2. cena: David Schüch, Boskovice

3. cena: neudělena

Čestná uznání: Marie Iljašenková, Police nad Metují; Magdaléna Rysová, Sedlice; Ondřej Janík, Ostrava; Pavel Podveský, Svatobořice; Jakub Svoboda, Brno; Robert Vlk, Ostrava

Kategorie II. – prozaické práce

1. cena: Ivana Blahutová, Brno – „Zimoviště“

2. cena: Adam Doležal, Rakovník – „Den v Tžungli“

3. cena: Ivo Fencel, Starý Plzenec – „Čtyřicet hodin, . . .“; „Radim Karlach, Olomouc – „Retro“ Čestná uznání: Kateřina Rysová, Sedlice – „Heroin, . . .“; Stanislav Beran, Jindřichův Hradec – „Tady to znám, . . .“; **Václav Franc, Nová Paka – „Atentát na senátora Murdycha“**; Jan Mach, Rtyně v Podkrkonoší – „Velká jedle“; Luboš Pavel, Praha – „Guláš, . . .“; Ondřej Sysel, Záblatí – „Klobouk pana Gotta“

Kategorie III. – studie z oboru literárních věd o autorech východočeského regionu, historické a vlastivědné práce o vývoji kulturních poměrů ve východních Čechách

1. cena: neudělena

2. cena: Tomáš Buryška, Letohrad – „O Drslavicích a hradech poorlických“

3. cena: Václav Franc, Nová Paka – „Vzpomíná a píše Vávrová jedna ze Syřišřových Marie“ (převzato ze stránek www.sobotka.cz)

(Foto: Václav Franc přebírajícího ocenění, autor M. Žantovský.)

SOBOTECKÁ SOUTĚŽ TROCHU JINAK

V průběhu Šrámkovy Sobotky již po několik let vychází časopis SPLAV, kde se mohou její účastníci dočíst řadu organizačních věcí, ale i hodnocení pořadů a festivalu jako celku. Nahlédl jsem do jeho internetové podoby na www.splav.cz, abych zjistil, co bylo napsáno o literární soutěži. Tak v neděli 29.června byly uveřejněny výsledky a krátké ukázky z tvorby trojice oceněných autorů. V pondělí, 30.června, potom vyšel článek Jana Chromého **Vyhlášení výsledků literární soutěže** a zpráva Bc.Jana Rolníka **Proč mě nikdo nechce číst?**, kde autor hodnotí večerní čtení ze soutěžních textů. A k těmto dvěma příspěvkům se musím vyjádřit, neboť mě trochu nadzvedli ze židle. Po jejich přečtení jsem totiž došel k názoru, že by se literární soutěž v rámci Šrámkovy Sobotky měla zrušit. Dovolím si citovat z myšlenek pana Chromého : „ ... literární soutěž působí groteskně, až člověk skoro uvěří, že opravdová tragédie přece jen možná je...“ , „jaký je tedy smysl literárních soutěží, když se na nich scházejí příspěvky kvality téměř nulové?“ , „ ...pokud by texty jimi (myšleno porotou) doporučené k otištění skutečně někde vyšly, což se s velkou pravděpodobností nikdy nestane, byly by kritikou přinejlepším naprosto ztrhány a jejich hodnocení na soboteckém festivalu by je uchránilo jen stěží...“.

Podle mého názoru je Jan Rolník ve svém článku objektivnější, ale jeho vývod: „ kdo by měl chuť se těmi věcmi zabývat déle než je potřeba na jedno přečtení?“ , mě přece jenom přivádí do rozpaků.

Kdyby totiž byla do puntíku pravda to, co oba pánové napsali, pak skutečně Sobotku zrušte, dokonce bych navrhol zrušit ji úplně celou. Ona je totiž pro těch pár zasvěcených intelektuálů, které si několik „ignorantů“ dovolí „otrávovat“, zcela zbytečná. Oni totiž vědí vše a „trousí rozumy kudy chodí.“ Já jsem chtěl jen tímto možná silně emotivním článkem říct, že pro řadu lidí je psaní ventilem, velmi dobře vědí, že z nich nebudou Seifertové, Halasové, Nezvalové, ale přesto píší, pro radost sobě, svým láskám, přátelům. Baví je to, i když nejsou dokonalí. Na poezii nedají dopustit, dokonce si kupují básnické sbírky a světe div se, dokonce je i čtou, místo toho, aby si raději zapnuli televizi, otevřeli pívko nebo šlehlí něco tvrdšího. Dokonce jsou tak naivní, že se nenechají odradit ani názory „vševědců“, kteří přesně vědí, kdo má právo psát nebo se dokonce účastnit soutěže. Soutěž není jen o cenách, je to konfrontace, autor by měl na sobě pracovat a kde jinde než na podobných setkáních, jakými by měla být Šrámkova Sobotka. Navíc tyto lidé povedou k literatuře své děti, své známé, budou dělat v oblastech tu mravenčí práci na poli kultury, bez níž by nebylo festivalů a soutěží, bez níž by nevynikla „velikost obrů na hliněných piedestálech“.

Nechci hodnotit úděl poroty, není lehký, ale na jednom setkání jsem slyšel názor z úst básníka, autora a porotce, který řekl, že kdyby slavní básníci naší minulosti poslali svoje práce do literární soutěže, patrně by většina z nich

neuspěla. Nechci tím říct, že všichni neocenění jsou zneuznaní geniové, ale i porota se občas může mýlit. A porotce by měl člověku, který se chce vzdělávat a pracovat na svém zdokonalování, podat pomocnou ruku. Představte si, že by někdo řekl třeba člověku chromému, který později získá ocenění na světových paralympiádách, „co sem lezeš, ty chromajzle, sed' si doma na vozejku a neotravuj!“

A kritici? Podívejte se na Viewegha, Pawlowskou a další. Myslíte si, že by na Šrámkově Sobotce vyhráli? A přesto se jejich knihy čtou pro dnešní dobu ve velkých nákladech. A kritici „dšší síru“ kudy chodí.

Takže, vážení autoři, nenechte se „ochromit“ a já za sebe slibuji, že se příští Šrámkovy Sobotky zúčastním opět. A věřím, že většina z vás také, když pro nic jiného, tak abychom dělali křoví těm vyvoleným.

Václav

STMELÁČ ČÍSLO 2

Stává se již pomalu příjemnou tradicí, že v poslední den školního roku se příznivci LISu scházejí u Prochora na chalupě na okraji Jičína, aby tam projednali všechno, co se do tradičních schůzek v knihovně nemůže vejít. A tak se v pátek 27.června sedm statečných (Prochor, Beranová, Veselý, Jindra, Žantovský, Franc a Eberlová) sesedlo u ohně, aby probralo např. problematiku sochaře Opočenského, romskou otázku, Čečence v Čechách a na Moravě, výcvik koňů, sexuální orientaci některých členů spolku atp., a to ne vždy zcela vážně.

Mezi vážnější informace lze zařadit zprávy Petra Veselého z tesání svých životních sloganů v hořickém lomu, ukázky časopisu Welles a sbírky nadějných autorů. Prochor seznámil přítomné s aktivitami ohledně cesty našeho spolku do slovenského Martina. Josef Jindra musel zklamaně připustit, že nezná žádné novinky z počínajícího ročníku Šrámkovy Sobotky, alespoň, co se týče výsledkové listiny. Prochor představil svoje další Prochoroviny. No a humornější část jsem uvedl já, ukázkou ze svého nového almanachu Jeden za všechny – všichni za jednoho aneb LIS mýma očima, a to parodií Jak na Silvestra.

Spolek se bavil, alespoň já ano. Zjistilo se, že zubaři umí používat pilu k řezání dřeva, Žantovský naznačoval svým česáním třešní, kterými se ozdobil v ušní krajině, že by v případných předčasných parlamentních volbách pomýšlel na změnu dresu. Monika Eberlová zásadně odmítá pít pivo Gambrinus, takže vytváří vlastní frakce. O vznik další frakce se pokusila i dvojice mladých konzervativců (Jindra a Franc), která si opékala uzenu tradičním způsobem tj. nad ohněm na prutu, zatímco

ostatní v čele s Monikou preferují opékání na roštu (pět ze sedmi LISáků doporučuje grilování na roštu). Nakonec vše Moniku unavilo, takže prchla dříve a nás půl tuctu sirotků se vydalo vstříc tmě a nastupující noci. Kolem slídící šakaly odháněl Prochor hrou na prapodivný hudební nástroj, za Danina zpěvu a mutování nás ostatních se okolní krajina ukládala ke spánku.

Ani tentokrát nechyběla debata mezi materialisty a idealisty, kterou ukončil tím, že jsem, co by člen materialistické frakce, svoje tvrzení raději zatůkal na dřevo. Soutěž o nejvíce černou uzenuku vyhrál s převahou Martin, který se přiznal, že jej po zkušenostech se stavbou nové sportovní haly v Praze, hned tak nic nerozhází.

Večer se nacyloval a půlnoc nám byla v patách, když Prochor zavelel k ústupu ke svým domovům. Bohužel odjíždí na tábor, a tak se letošní stmeláč uskutečnil jenom ve zkrácené verzi, čehož jsme většinou litovali. V závěru se ukázal sochař Veselý jako výborná myčka na nádobí

(Veselého do každé domácnosti doporučuje pět ze šesti LISáků) a Prochor si hrál na horníka se svým čelním světlem, ale nakonec se proměnil v cyklistu a vydal se přes pole směrem na Robousy.

Doufám, že jsme nenapáchali na chalupě mnoho škod, takže nás Prochorova žena Hanička, které tímto děkuji, že nám setkání umožnila, snad nechá tábořit i v příštím roce. Myslím si, že se setkání u ohně opětovně osvědčilo, tak třeba zase za rok na počátku prázdnin u Prochora na chalupě, ale můžeme vyzkoušet i jiná místa a prostředí, Prochorovu jistotu však neodmítám.

Škoda jen, že se opět nerealizovala moje loňská proročká slova o snídani v trávě s holkou právě vzbuzenou (jinak sexuálně orientovaným by stačil i právě vzbuzený neoholený chlap!).

Takže snad za rok opět, protože sedm ze sedmi LISáků doporučuje
STMELÁČ!

Václav

Foto: Mladý konzervatívec Josef Jindra pivo Gambrinus, na rozdíl od Moniky Eberlové, neodmítá

ŠPANĚLSKÉ PRÁZDNINY

Bohumír Procházka

(úryvky)

- Nevím, jakým řízením osudu objevil se severský pojem na slunném jihu, nicméně švédské stoly jsou jednou z nejúžasnějších vymožeností lidstva. Nikdo si vás nevšimne a můžete vybírat a přezírat se, neboť vše je v ceně. Víno bílé, červené i růžové, úžasná přehršle zeleniny všeho druhu a úprav, ryby, maso ostatní na různé způsoby, zmrzlinu v malých kelímcích ve všelijakých barvách... . Český turista se opatrně podívá po sousedovi a pak si bez uzardění vezme taky dvě, nebo tři. Ti rafinovanější posílají děti, neboť těm se ledasco přehlédne. "Jezte, co uznáte za vhodné, jen proboha nic nevynášejte, ostudy už bylo dost," poučil nás průvodce. A tak se přezíráme a tloustneme kumulovaně.
- O čem vlastně to psaní (i čtení je) ? Na klávesnici napočítal jsem šestatřicet užitečných písmen. Stačí vybrat vhodná a je seřadit v malých skupinách - slovech. Jak prosté. Tak povíme, že někdo umřel, nebo umře, řekneme, že někoho máme rádi, nebo mu napíšeme, že má zaplatit tolik a tolik. Vymyslíme a sdělíme úžasný příběh . . Jen stačí ta písmena vhodně vybrat. Je to jednoduché, přece jich není tolik.
- Křivka. Základem je jednoznačně křivka. Rozdíl je jen v jejich oblasti použití. Kolik křivek dá dohromady šest vývozních děvčat, plus jedna paní v jináči (křivka méně provokující) a hřeben kopců v pozadí? Přišly samy, já je nevyhledával. Každá je jiná. Barvou i tvarem. Obsahem. Čím to, že člověka tak provokuje ženská prdel?
- I když vlastně stejné- nohy, boky, prsa, vlasy, tolik je v těch dívkách rozmanitostí. Pozoruje je, srovnávám, Asi by se, už i z těch šesti, dala sestavit poměrně dokonalá jedna, vezma od každé něco. Asi bychom se hned pohádali nad tím, co od které vzít. Ale stejně - byla by dokonalá? A co je dokonalost? Stále se bavíme o tom, co je na holkách ke koukání. Brrr. Povšimnul jsem si, že ani jedna nedržela v ruce knížku. Podávaly si jakýsi magazín, kde se píše o tom, co papá pejsek Karla Gotta. Jak dlouho by člověk s takovouhle dokonalkou vydržel bez nudy? Ale pánové! Kdo z nás se ptá po knížce, pozorujice ňadra téměř dokonalá?
- Na zem! Na zemi u bazénu s modrou vodou a polonahými krásnými dívkami, tam, kde se opravdu hodně chodí, jest výčnělek. Tak akorát vhodně vysoký k náležitému ukopnutí palce bosé nohy. Více než

polovině zajisté se to podaří, i když jdou tudy čtvrtý den. Ano, jsou to zejména muži, neboť polonahé tělo holčičí v pohybu upoutá více, než poloakt statický. Inu, nejen v tržním hospodářství jest třeba za všechno zaplatit. Ale onen úsklebek, kterým častují své zraněné muže jejich ženy, ten není tržní, ten je škodolibý. Brrr.

- Na balkóně je tolik stínu, že se sem neschová ani moje postava. Koušek člověka je nezdravě osálán subtropickým sluncem. Slyším českou řeč o tom, jak se ve Španělich zabíjejí býci. Moře lidí se na to s potěšením dívá. Dívala se i paní Natáčková a teď to sděluje lidstvu. Natáčky zaberou celou hlavu, která rozumí bykům. jsou červené a modré. Řekl jsem nahlas, abych se nějak zařadil do hovoru: "Proč si, Haničko, taky nepořídíš takový klobouk, jako má naše sousedka?" Žena se poprvé ten den zasmála. Paní to naštěstí slyšela, takže už nemusím říkat nic. Neodpovídá mi na pozdrav, ani její muž. Škoda. Svět se nedozví, jak se ve Španělich zabíjejí býci.

- Nostalgie posledního dne. Balíme. Cosi končí. Jdu naposledy na úplný konec pláže. Je tam dívka s maminkou. Maminka je žena, která nikoho nezaujme. Nenápadná, šedivá. Holčička má hezký klobouček. Pod slunečníkem má čtyři hromádky písku, na vrcholku každé hromádky klacík. Kelímkem přisypává na každou hromádku další písek. Chce se mi s nimi promluvit. Alespoň trochu poznat, co je v šedivé ženě zajímavého. Nenacházím odvahu, protože se to nehodí. Možná jsem se právě připravil o úžasné poznání. Pláž končí, kdo hledá, najde cestu v lese. Je třeba překonat pásmo "obesraného břehu." Pak je cesta příjemná, s výhledem, jaký by na pláži nikdo nečekal. Skoro nikdo sem nechodí.

- Šestého dne dovolené, tedy absolutní nečinnosti za ideálního počasí hned několik lidí vyslovalo touhu být doma. Jednomu vadí přílišné vedro a spálená pokožka (kdyby bylo ošklivo a zima, vadila by ta). Jinému vadí otravná nečinnost sezení na pláži (v práci jistě říká, kdybych si mohl alespoň chvilku sednout a do prázdna hledět). A tak dále. Závěr? Nejezděte na dovolenou, budete daleko spokojenější.

Lloret de Mar červen 2002

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Jaroslav Rudiš - NEBE POD BERLÍNEM

Před časem jsem v KOBŘE psal o udělení Ortenovy ceny turnovskému rodákovi Jaroslavu Rudišovi za knihu *Nebe pod Berlínem*. V podtitulu se píše, že se jedná o rockové příběhy z berlínského metra. Je těžké zařadit tento počín do nějaké škatulky. Není to román v pravém slova smyslu, ani klasické povídky. Je to z velké části autobiografická výpověď dnešního mladého člověka o životě generace spojené rockovou hudbou, orámovaná berlínskou dráhou S-Bahn nebo U-Bahn. Zajímavé jsou i postřehy života německé společnosti po sloučení východní a západní části země (např. "*Město, které chce zase být jediným velkým městem*").

Jako čtenáři mě chvíli trvalo, než jsem se začtl, ale potom mě ten příběh chytil svojí současností. Přiznám se, že ne vždy jsem byl tak zvaně na straně autora (například líčení vlastního koncertu), ale našel jsem si i svoje místo. Nejvíce se mně líbila pasáž, povídka člověka (Bertámův příběh), který jako sebevrah skončil svůj život pod soupravou dráhy. Je to pokus vidět svět živých z druhé strany. Rudiš píše lehce, stručně a samozřejmě, občas i za použití nějakého toho nespisovného slova, ale v tomto případě si nedovedu představit, jak by měl lépe vystihnout onu atmosféru v komunitě autorovi blízkých lidí. Rockový koncert není místem pro diskuse jazykovědců, navíc by spisovný jazyk byl těžkopádný. Je dobře, že si ale Rudiš ve vulgarismech nelibuje, spíše je používá jako nutné zlo (bohužel je řada autorů, kteří si na rozdíl od Rudiše myslí, že čím víc kniha zapáchá fekáliemi, tím je lepší).

Měl jsem k Rudišově knize v počátku nedůvěru, neboť ne vždy mě osloví to, co odborná veřejnost ocení, ale v tomto případě bych s těmi, co udělovali Cenu Jiřího Orteny souhlasil. Jenom doufám, že Jaroslav Rudiš bude pokračovat v tvorbě dál a nezůstane autorem jedné, sice zdařilé, autobiografické knihy.

Václav

SLOVENSKÁ LITERATURA

ČASOPISY A INTERNETOVÉ STRÁNKY

O významu literárních novin a časopisů nemůže být pochyb, jak jinak bychom měli možnost sledovat, co nového se v literárních kruzích nového děje, jaká nová jména vstupují na scénu, proto jim chci věnovat třetí povídání o slovenské literatuře. Ještě než přejdu ke klasickým časopisům vydávaným na Slovensku, dovoluji si připomenout magazín Slováků v České republice **SLOVENSKÉ DOTYKY** (redakce v Praze 1, Smetanovo nábřeží 18), který se vedle česko - slovenských vztahů, politiky a ekonomiky, zabývá i kulturou obecně a částečně literaturou.

Ale pojďme na Slovensko. Kde začít? U Matice slovenské. Vlastně od literárního měsíčníku, nejstaršího dodnes vycházejícího na Slovensku - **SLOVENSKÉ POHLADY**. Byl založen v roce 1846 a jeho otcem byl Jozef Miloslav Hurban. Měl ve svém vydávání několik přestávek, ale byl vždy obnoven, např. v roce 1881 jej v Martině obnovili Svetozár Hurban Vajanský a Jozef Škultéty. Ale pojďme do nedávné minulosti. Od roku 1988, kdy nová redakce v čele s šéfredaktorem Rudolfem Chmelem začala šířit demokratické myšlenky, se Slovenské pohľady staly jednou z nejvýznamnějších tribun mezi oficiálně publikovanými periodiky v rámci celého Československa. V 90. letech se časopis začal věnovat spíše společensko-politickým otázkám, v roce 1993 se stala jejich vydavatelem Matica slovenská. Od roku 1994 je šéfredaktorem Štefan Moravčík.

Jedním z nejvýznamnějších současných slovenských literárních časopisů je **ROMBOID**. Vznikl v roce 1966 a vychází v Bratislavě, nejdříve jednou za dva měsíce, později jako měsíčník. Mezi zakladatele patřili M. Válek, M. Rúfus, S. Šmtalák, V. Turčány, V. Mihálik. V letech 1986 až 88 vycházela v Romboidu příloha pro mladou literaturu DOTYKY, ze které se vyvinul samostatný časopis. Šéfredaktorem byl již vzpomínaný Miroslav Válek, později Marián Kováčik (nejdéle v letech 1976 až 1994). Od roku 1996 je šéfredaktorem Igor Hochel.

Od roku 1989 se osamostatnil již vzpomínaný časopis **DOTYKY**. Prostor v něm dostali nejen začínající autoři v rubrice Katapult, ale i renomovaní spisovatelé. Časopis se věnuje nejen literatuře, ale poskytuje pohled na otázky populární hudby, filmu, uměleckého undergroundu atp. Od roku 1991 je jeho šéfredaktorem Maroš Bančej.

Dalším časopisem obnoveným po roce 1991 je **TVORBA**. Měsíčník pro literaturu a kulturní život vznikl za 2. světové války (1940-44) a vycházel ještě v letech (1946-1950). Zakladatelem byl Emil Boleslav Lukáč. Časopis obnovil Julius Vanovič pod názvem **TVORBA T**. Od roku 1993 vychází jako revue pro literaturu, kulturu a duchovní život. Od roku 1996 vychází jako čtvrtletník a rediguje jej Vladimír Petrik.

Významným časopisem byl **KULTÚRNY ŽIVOT**, který vycházel v letech 1946 až 1968, vycházel jako čtrnáctideník, později jako týdeník. V druhé polovině 60. let se stal jedním z nejčtenějších periodik, protože byl diskusní tribunou tzv. obrodného procesu. Po srpnu 1968 bylo jeho vydávání zastaveno a v jeho duchu pokračoval **LITERÁRNY ŽIVOT**, ze kterého vyšlo pouze šest čísel. Po roce 1990 byl obnovený, ale pro nedostatek financí zanikl v roce 1993 a nepodařilo se jej vzkrésit ani několika pokusy v následujících letech. Ale přece jenom měl podíl na vzniku nového časopisu, neboť koncem 80. let 20. století v čase tzv. přestavby veřejnost začala volat po časopise podobného ražení, a tak od roku 1988 začal vycházet **LITERÁRNY TYŽDENÍK**, který sehrál důležitou roli v přípravě demokratické společenské atmosféry. Od února 1990 vychází jako časopis Spolku slovenských spisovatelů.

Dalším významným časopisem slovenského disentu byl **FRAGMENT**. Vychází od roku 1987 a v současnosti je z něj revue pro literaturu, výtvarné umění, historii a kritiku, šéfredaktorem je Oleg Pastier. Mezi jeho zakladatele patří právě Oleg Pastier a Jiří Olič. Na jeho formování měli vliv i čeští spisovatelé z okruhu Charty 77 a třeba i Egon Bondy. Po třech číslech se sloučil Fragment s dalším samizdatovým časopisem K, první číslo K vyšlo v roce 1987 (redakční kruh tvořili Martin M. Šimečka, Ján Langoš a Ján Budaj). Společný časopis pod názvem **FRAGMENT-K** začal redigovat Oleg Pastier, Ivan Hoffman a M.M.Šimečka. V březnu 1990 začal časopis vycházet oficiálně a v roce 1992 se vrátil k původnímu názvu **FRAGMENT**.

Dalším exilovým časopisem byl **MOST**, založený v roce 1954 z iniciativy Mikuláše Šprince v Clevelendu v USA, který jej vydával až do svojí smrti v roce 1986. Po tomto roce vydávání organizuje Spolek slovenských spisovatelů a umělců založený v Clevelendu v roce 1956. V posledních letech se časopis otevřel i autorům žijícím na Slovensku (dříve spíše exiloví autoři). Vychází čtvrtletně. Jedním z nejnovějších časopisů, vzniklých až v 90. letech 20. století je **RAK** (1996). Tento dvouměsíčník je zaměřený především na současnou slovenskou literaturu. Je zde uveřejňována původní tvorba bez nějakého generačního zaměření. Od počátku ho redigují Peter Darovec (1970) a Vladimír Barborík (1965).

Tolik tedy procházka po slovenských literárních časopisech. Vycházel jsem opět ze Slovníku slovenských spisovatelů autorského kolektivu pod vedením Valéra Mikuly. Omlouvám se, pokud již některé údaje (především o současných šéfredaktorech časopisů) nebudou aktuální, ale čerpal jsem ze zdroje vydaného v roce 1999 a mnohé se mohlo změnit. Novější údaje jsem bohužel nesehnal. I když jsem se snažil na internetu, a tak si dovolím uveřejnit odkazy na některé zajímavé internetové stránky se slovenskou literaturou (je to jen malá ukážka, je jich „vela“): www.slovenskeknihy.cz/, www.knihy.sme.sk, <http://www.books.sk/> nebo <http://poviedka.host.sk/>.

Tolik tedy stručný návod, protože možností seznámení se se slovenskými autory a jejich tvorbou je na internetu dost a dost, takže je na vás, zda se začtete sami.

Václav

DOPIS Z MARTINA

Vážený pán Procházka!

S potešením sme prijali informáciu o Vašej ochote navštíviť Martin a stretnúť sa s tvorcami literatúry aj v Turčianskej knižnici v Martine.

Turčianska knižnica v Martine je verejnou knižnicou regionálneho typu, ktorá sa snaží okrem poskytovania knižnično-informačných služieb vytvárať priestor pre trávenie voľného času obyvateľov mesta i okresov Martin a Turčianske Teplice. Ročne sa eviduje viac ako 8 500 používateľov, denne ju navštívi v priemere 650 návštevníkov a ročne zrealizuje viac ako 400 roznych kultúrno-vzdelávacích podujatí pre deti, mládež i dospelých. Uvedené podujatia sú tematicky zamerané predovšetkým na oblasť informatizácie a literatúry.

Pri knižnici pracuje už šiesty rok literárny klub začínajúcich autorov, ktorý združuje okolo 15 členov rozneho veku od 15 do 43 rokov s roznyh vzdelaním a zamestnaním. Členovia klubu sa zapájajú podľa vlastného záujmu do roznych druhov literárnych súťaží, niektorí úspešne. Knižnica sa snaží im vytvárať podmienky pre pravidelné stretávanie a publikovanie ich tvorby. Zatiaľ členom klubu vyšli knižne dva zborníky poézie. Členovia klubu sa podieľajú na organizácii literárnych podujatí knižnice pre verejnosť okrem iného aj formou verejných čítaní

Organizačne činnosť klubu zabezpečuje pracovníčka Turčianskej knižnice naša kolegyňa pani Taťana Sivová, ktorá Vašu ponuku sprostredkovala aj ďalším členom klubu. Členovia klubu podobne ako knižnica prijali Vašu ponuku s radosťou a tešia sa na stretnutie s Vami. Vami navrhovaný termín 19. 9. 2003 nám vyhovuje. Radi uvítame informácie aj o Vašom klube.

V súvislosti s tým, že Vašu návštevu pripravujeme v spolupráci s Mestom Martin bude potrebné ďalšie podrobnosti upresniť na základe konzultácií s Ing. Štefanidesom z MsÚ. Naša predstava plánovaného verejného čítania je nasledovná:

Začiatok podujatia plánujeme na 19.9. – piatok o 14,00 hod. S termínom ukončenia okolo 18 -19,00 hod. s tým, že o stretnutie s Vami prejavili záujem aj členovia ďalších slovenských literárnych klubov a potrebujeme im vytvoriť časový priestor pre cestovanie. Každému zo zúčastnených literárnych klubov chceme venovať priestor na predstavenie vlastnej tvorby. Podujatie plánujeme uskutočniť v priestoroch literárnej klubovne TK a bude sa ho môcť zúčastniť aj široká verejnosť. Tešíme sa na Vaše pripomienky a návrhy.

So srdečným pozdravom

Katarína Vandlíková, riaditeľka TK a Taťana Sivová, vedúca literárneho klubu

P.S. Omlouvám se, že chybí nad „o“ v niekoľika prípadech stříška, ale můj počítač si nedal říct.

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

TRIPS – Básnění 2003

Vydavatelství časopisu TRIPS vyhlašuje literární soutěž „Hledáme básníka/básničku aneb BÁSNĚNÍ 2003“ určenou básníkům bez omezení věku. Hlavní cenou pro vítěze bude vydání celé básnické sbírky. Uzávěrka přihlášek je 30. září 2003. Soutěže se může zúčastnit každý občan České republiky bez věkového omezení - do uzávěrky přihlášek ale nesmí mít knižně vydanou žádnou ze svých prací. Do soutěže je možné přihlásit celou sbírku básní nebo básnický cyklus v rozsahu do 30 stran. V prvním kole ohodnotí všechny zaslané práce odborná porota. Nejlepších šest autorů postoupí do finálového večera, ve kterém budou ukázky z jednotlivých prací prezentovat známí a renomovaní herci. O celkovém vítězi rozhodnou diváci finálového večera svým hlasováním. Hlavní cenou pro vítěze bude bezplatné vydání kompletní soutěžní sbírky. Finálový večer proběhne v říjnu 2003.

Podrobná pravidla soutěže jsou k dispozici na <http://www.itrips.cz/basneni>. Další informace Vám v případě zájmu poskytne: František Tlapák, nezávislý poradce pro komunikaci tel.: +420 608 967 239 ftlapak@seznam.cz.

Vydavatelství Trips o.s. sídlí na adrese: Radlická 2, 150 00 Praha 5. Tel.: 251 560 518, fax: 251 560 502 e-mail: info@itrips.cz, <http://www.itrips.cz>.

Literární Šumava 2003

Městská knihovna Klatovy XIII. ročník amatérské soutěže v oboru literárních prací Literární Šumava 2003 nebo na e-mail: reditel@knih-kt.cz I. kat.: do 25 let II. kat.: nad 25 let VYHLÁŠENÍ: květen 2003 UZÁVĚRKA: 30. září 2003 VYHODNOCENÍ: prosinec 2003 pod záštitou Obce spisovatelů - Střediska západočeských spisovatelů v Plzni, starosty města Klatovy, Českého rozhlasu Plzeň, MF Dnes, Klatovského deníku, a Západočeské energetiky, a. s., Plzeň vyhlašuje **PODMÍNKY SOUTĚŽE**: Soutěže se může zúčastnit každý autor starší 15 let, který není profesionálním spisovatelem nebo novinářem Soutěž je neanonymní, všechny práce musí být původní, dosud nikde nepublikované Příspěvky mohou být na volné téma. Zvláštní cena bude udělena za příspěvek vztahující se k Šumavě a Pošumaví

ORGANIZACE A VYHODNOCENÍ SOUTĚŽE: Soutěžní práce je třeba odeslat nejpozději do 30. 9. 2003 na adresu: MĚSTSKÁ KNIHOVNA KLATOVY, Balbínova 59, 339 01 KLATOVY. Přijímají se práce psané strojem na formátu A4 ve čtyřech vyhotoveních. Autor uvede jméno a příjmení, datum narození, povolání a adresu. Práce předávané e-mailem budou ve formátu DOC (MS Word 95, 97, 2000) nebo RTF. V dokumentu nesmí být vloženy žádné obrázky a musí být použity základní znakové sady. Každá práce bude odborně posouzena. Vybrané práce mohou být průběžně publikovány v tisku.

O tachovskou renetu

MKS v Tachově, vydavatelství Západočeských novin a redakce Tachovské jiskry vyhlašují X. ročník soutěže O tachovskou renetu . Téma pro rok 2003 „NIKDY NERÍKEJ NIKDY. “

Podmínky soutěže: soutěž je vypsána pouze pro ženy autorky starší 15 let, soutěž je určena všem ženám při dodržení základního tématu, bez ohledu na místo bydliště, soutěží se ve čtyřech kategoriích: próza - autorky od 15 do 35 let, poezie - autorky od 15 do 35 let, próza - autorky nad 35 let , poezie - autorky nad 35 let .Soutěžící mohou předložit v kategorii próza práci (práce) v rozsahu maximálně pěti stran normovaného strojopisu A4, v kategorii poezie mohou předložit práci v rozsahu maximálně tří stran normovaného strojopisu, od každé soutěžní práce požaduje porota 5 kopií, práce, zaslané nad stanovený limit počtu stran budou vyřazeny . Soutěž bude hodnotit porota složená z renomovaných literátů, hodnocení bude anonymní.

Vybrané práce budou zveřejněny ve sborníku Tachovská renetu, v Tachovské jiskře, popřípadě v regionálním tisku. **Práce je třeba předložit nejpozději do 30. listopadu 2003** , vyhodnocení soutěže proběhne v dubnu r. 2004. Soutěžní práce spolu s písemnou přihláškou obsahující základní údaje o účastnících soutěže (jméno, adresa, profese, datum narození) je možné zasílat na adresu: Městské kulturní středisko - odbor KNIHOVNA, Hornická 1695, 347 01 Tachov. Další informace na telefonních číslech 374/ 723534 (paní Kačírková), 374/ 72 27 11, 71 52 24 (paní Pavlíková, paní Brehovská) a na internetových stránkách www.tachov-mesto.cz . E-mail : knihovna@mkstc.cz

O zlatý klíč 2003

Radnice Jižního Města spolu s Kulturním centrem Zahrada v Praze vyhlašuje II. ročník literární soutěže O zlatý klíč, letos na téma „Tajemství, kouzlo a sny“. Lze zaslat fejeton, pohádku i povídku včetně sci-fi a fantasy. Příspěvky budou hodnoceny podle věkových kategorií autorů: děti do 14 let, mladí 15 až 18 let a dospělí nad 18 let. Uzávěrka je **31. srpna** 2003. Adresa: Kulturní centrum Zahrada, Malenická 1784, 148 00 Praha 4 - Chodov, tel.: 271 910 246, 271 914 689, fax: 271 911 859, e-mail: zahrada@kc-zahrada.p11.cz. Obálku označte heslem "Zlatý klíč". Vyhodnocení proběhne v říjnu v rámci Dnů Prahy 11.

Poezie mezi námi 2003

Jihočeské nakladatelství Půlnoc vyhlašuje II. ročník literární soutěže s názvem Poezie mezi námi. Soutěž je určena neprofesionálním básníkům z České a Slovenské republiky ve věku 15 až 99 let. Lze zaslat max. 3 básně psané strojem nebo počítačem po jedné straně papíru A4, ve třech vyhotoveních. Práce nepodepisujte, k textům přiložte zvláštní list se jménem a příjmením autora, datem narození, adresou, případně telefonem a e-mailem. Uzávěrka je **15. září** 2003. Adresa: Miloš Uhrmann, Vídeňská 2773, 390 05 Tábor, e-mail: pulnoc.tabor@tiscali.cz. Vyhodnocení proběhne koncem listopadu.

Hledáme talentované autory aneb nepišťe do šuplíku 2003

Knihovny Bohumín, Český Těšín, Havířov, Karviná a Orlová ve spolupráci s Městským kulturním střediskem Havířov a Kulturním a společenským střediskem „Střelnice“ Český Těšín vyhlašují XV. ročník literární soutěže Hledáme talentované autory aneb nepišťe do šuplíku. Soutěž je určena autorům z celé republiky od 15 let, kteří se literární tvorbou nezabývají profesionálně. Lze zaslat původní, dosud nepublikované práce z oboru poezie (max. 5 básní) a prózy (5 až 10 stran), psané po jedné straně papíru formátu A4 na stroji nebo počítači, ve třech vyhotoveních. Každou stránku označte jménem, adresou a školou/ zaměstnáním autora. K zásilce přiložte čitelně vyplněnou přihlášku. Ta by měla obsahovat obvyklé údaje: jméno a příjmení autora, datum narození, adresu bydliště, telefon, e-mail, školu či zaměstnání, soutěžní kategorii a seznam názvů přihlášených prací. Uzávěrka je **30. září 2003**. Díla lze zaslat kterémukoli z pořadatelů, např. na adresu: Městská knihovna Havířov, Šrámkova 2, 736 01 Havířov - Podlesí, tel.: 596 430 112, 596 410 116, 596 411 337, fax: 596 430 112, e-mail: info@knih-havirov.cz; http://www.knih-havirov.cz. Texty odborně posoudí PhDr. Martin Pilař, CSc. z Katedry českého jazyka Filozofické fakulty Ostravské univerzity. Slavnostní vyhlášení výsledků se uskuteční 12. prosince 2003.

Václav

(děkuji tímto Martině Bittnerové, na jejíchž stránkách jsem většinu informací o soutěžích čerpal – viz www.sweb.cz/martina.bittnerova.cz).

Foto: Ještě jednou Sobotka. Porotce Pavel Kosatík diskutuje se soutěžícími.

REAKCE NA ČLÁNEK IRENA DOUSKOVÁ – NĚKDO S NOŽEM

Tento článek otevírá hluboký problém naší současné společnosti. Možná to ani není problém, možná je to jen mezistav. Ovšem nabízí se otázka, co je to mezistav? V mezistavu jsme v podstatě stále, díky tomu, že se vyvíjíme, objevujeme nové věci, dimenze, prostě jsme v neustálém životním vývoji. Dále tuto myšlenku rozebírat nebudu, jelikož bych daleko odbočila od otevřené otázky článku.

Domnívám se, že dnešní společnost se nachází ve zmatku. Staré a v něčem dobré tradice a řády, jsou potlačeny, ba přímo odkopnuty jako nemoderní, zastaralé, nepotřebné. Moderní člověk (opět se naskytá otázka, co znamená termín moderní člověk – domnívám se, že přesná definice neexistuje a vzhledem k mé snaze o stručnost, tuto otázku též nebudu rozebírat. Ponechám na každém z vás, jak si tento pojem vysvětlíte. Já ho zde používám jen pro ilustraci, protože mě nic lepšího nenapadlo.) Tak tedy moderní člověk je dnes téměř posedlý touhou zažít skutečnou svobodu a demokracii. Touží po hlubokých prožitcích, které mu všední život nemůže nikdy nabídnout. Neuvědomuje si, že v podstatě není schopen sám svobodně žít, protože svoboda je v každém z nás. Že ani tak nezáleží na řídicím systému státu, ale především na pochopení a osvojení si faktu, že musí převzít se vším všudy zodpovědnost za svůj život, byť je to někdy pekelně těžké. Člověk, potažmo společnost (každá) potřebuje jisté prvky totalitního režimu. Zjednodušeně řečeno, společnost v kterékoliv době potřebuje řád. Dříve byl tento řád zastoupený především náboženstvím. Lidé měli víru, která měla smysl. Měli někoho (něco), komu se mohli za své prohřešky zpovídat a na druhou stranu komu spílat, proč jim to či ono udělal. Lidí, kteří nedokáží žítí bez pevného bodu, na který se mohou upnout, jsou masy. (Mimochodem s tímto „stavem“ společnosti úzce souvisí vzrůstající počet sebevražd, ale to jsem opět trochu odbočila). Dnešní moderní člověk tápe, je zmaten a utopisticky hledá sám sebe. K tomu mu jako d'ábel dopomáhá rozrůstající se a zdokonalizující se tzv. VIRTUÁLNÍ REALITA. Uměle vytvořený svět, ve kterém je všechno možné, a který je již dnes tak důmyslný, že člověka dokonale pohltí a když z něho člověk opět „vyjde“, pochybuje i o reálném životě. Pro neznalé doporučuji zhlédnout výborný kultovní film MATRIX. Obrátí vám dosavadní představy o světě, ve kterém žijete a i přes racionální založení člověka vás donutí se nad „naším“ reálným životem zamyslet trochu jinak. Nechci vás unavovat rozsáhlou analýzou dnešní společnosti. Snad vám toto nastínění bude stačit pro pochopení, proč dnes nefrčí knihy psané o běžných všedních starostech života, které ani nenabízí nějaké jejich nové neotřepané řešení (viz kniha Někdo s nožem). Tuto knihu jsem nečetla, ale pokud, jak Václav napsal, je pravda, že hlavní hrdinka svoji osamělost řeší v dalších vztazích – neúspěšně, jak se dá předpokládat, tak to je věčně stejné špatné řešení věčného problému. Netvrším

tím, že autorka neumí psát, opět opakují, knihu jsem nečetla. Jde pouze o to, po čem dnešní čtenář lační – po prožitcích, po útěku z všedního života do světa fantazie, virtuální reality více než kdy jindy. Toto je potřeba nové generace. A je to skutečně potřeba? Není to jen další zcestná alternativa?

Tímto nezavrhuji autory píšící jako daná autorka, jen jsem chtěla vyjádřit svůj názor na Václavovu palčivou otázku, proč dnes nefrčí knihy s jemu sympatickou tematikou. Pokud jsem se někoho dotkla, předem se omlouvám a sděluji, že nepochopil, co jsem chtěla říci, za což můžu já, neboť jsem to špatně vysvětlila.

O ztrátě a potřebě řádu psal již Masaryk. Už v té době cítil tuto novou situaci. Porovnejte sami, kam společnost od jeho dní k těm dnešním dospěla? Mám pocit, že tento mezistav se léty jen prohluboval a jak to bude dál? A co vstup do EU? Pomůže nám najít zpět národní identitu?

Ještě si dovolím napsat svůj názor na to, jak zřejmě Miloš Kopecký řekl, že mladí herci hrají sami sebe... Většina autorů skutečně píše z velké části o svém životě, o tom, co důvěrně znají. Pak opravdu záleží na tom, jak to umí podat (napsat), aby to bylo poutavé a originální. Většinou jsou to díla průměrná dle mého názoru, i když jistě ne nezajímavá. Za skutečného mistra spisovatele považuji toho, kdo umí poutavě, originálně napsat knihu jako obraz společnosti (možno i té, ve které žije) s veškerou její tragikou a komičností. Toho, kdo umí napsat dílo z úplně jiného prostředí, než ve kterém žije a vžít se do postav a vykreslit jejich roztodivné charaktery. Viz např.: L.N.Tolstoj – Anna Karenina, E. Zola – Zabiják, aj. K mým favoritům patří také slavný vypravěč A.Dumas a v neposlední řadě taky J. Clavel, současník (Šogun, Tchaj-pan, aj.), jehož romány o střetech různých kultur z minulých století, čtenáři odhalují spoustu zajímavostí a dávají mu pochopit mentality národů. Monika Eberlová

VÍTE,ŽE ...

- Jak již jsem v minulé Kobře č.6/2003 uvedl, získal Bohumír Procházka cenu v literární soutěži Královéhradeckého kraje Tady jsem doma. Pro pořádek a po upřesnění oceněného autora uvádím, že se jednalo o 3.cenu ve IV.kategorii (senioři).

- Nedávno vyšla kniha Ivana Fontány Bonmoty a posměšky, což je sbírka „aforismů, sentencí, bajek a gnóm“, jak ji sám autor uvádí.. Nejedná se o první počín autora s kořeny v našem kraji. Ivan Fontána (vlastním jménem Mojmir Soukup) se v roce 1946 narodil v Jičíně. Mohli jsme jej potkávat i na Šrámkově Sobotce, kde byl několikrát oceněn a v loňském roce získal ocenění např. na Literárním Varnsdorfu 2002, kde byl přítomen na slavnostním vyhlášení. Fontána je členem Unie českých spisovatelů. Nestálo by za to, pozvat jej mezi nás? Co vy na to? Václav

INZERÁT

Renáta ŠTASTNÁ

ON si podal inzerát - hledá prima mamču . ONA hledá přítele . Dlouho zvažuje .

pondělí

Konečně si koupila noviny . Našla jeho inzerát s telefonním číslem . Napsala mu SMS . Odpověď přišla vzápětí . Může jí zavolat ? Může , večer . ONA má teď program . Večer zavolal a byl to zajímavý rozhovor . Shodli se na tom , že mají příjemné hlasy . ON jí bez dlouhého pobízení řekl svůj životní příběh . ONA mu řekla jen část . Rádi by se viděli . JÍ bylo fajn . ON byl rozpačitý . Když domluvili , napsal jí , že je to asi divné , ale že má rád sex a milování a ví , že někdo ne . ONA mu napsala , že na tom není nic divného , taky to má ráda . Volal jí a řekl , že by bylo fajn mít její fotografii . Domluvili si schůzku na středu . Už nebyl rozpačitý . Těšili se .

úterý

Měl náročný den a ke všemu mu bylo nějak divně . ONA to chápe . Ve středu se sejdou . Ptala se ho , kde bydlí . Dal jí hádanku . Ať si vezme mapu a kružítko ... ONA nemá kružítko .

středa

Ráno HO ještě ke všemu začalo bolet v krku . Ale večer se sejdou . V poledne JÍ napsal , že radši pojede hajat . Omlouval se . ONA se tvářila , jako že se nic neděje , ale bylo jí to líto .

čtvrtek

Ráno MU bylo tak nějak divně - teplotu nemá . Ptala se HO , jestli má poslat tu fotku . Už neříkal , že by bylo fajn ji mít , klidně se nechá překvapit . ONA se v duchu smála .

Musel by jí dát přece adresu a to ON neudělal . Ptala se HO , jaké má oči . Přišla JÍ odpověď : " JÁ FAKT NEVÍM , S TÍM JSEM MĚL VŽDY POTÍŽE , NĚKOMU TO ŘÍCT - VÁŽNĚ NEVÍM ! " . ONA se smála nahlas a napsala mu : " NECHCEŠ MI O SOBĚ FAKT NIC ŘÍCT , VIDĚ ? COPAK TY NEVÍŠ , JAKÉ MÁŠ OČI ? TO SE TAK MÁLO ZNÁŠ ? JESTLI MÁŠ PAS , JE TO TAM NAPSANÝ . "

pátek

Neozval se . Asi nemá pas .

A to je všechno . ON hledá další prima mamču . ONA si v pondělí koupí čerstvé noviny .

HUDEBNĚ POETICKÝ VEČER

Název akce mě zaujal, proto jsem v teplém letním podvečeru (středa, 19.00 hod.) přišla do kostela Sv. Ignáce v Jičíně. Vstupné bylo 25,-Kč. Kostel se rychle zaplnil lidmi, od těch nejstarších přes teenagery k dětem. Přišlo mi zajímavé, kolik lidí přilákala akce s názvem Hudebně poetický večer.

Když zazněl první tón flétny, lidé ztichli a napjatě poslouchali. Dívky ze skupiny **Euterpé***) dokázaly zahrát nádherné skladby. Byla to hra s flétnami, prostorem, zvukem. Krásná improvizace. Přišlo mi neuvěřitelné, jaké všelijaké zvuky se dají z flétny vykouzlit. Člověk zavřel oči a nechal volně plynout představy, které zvuky fléten navozovaly. Kvetoucí louku a bezstarostné dětství, ztracení v lese, stupňující se stres a strach, uvolnění a lehký vánek, tu zas nárek, atd. Jejich skladby byly proloženy slovy Ajky Pospíšilové, zkušené, profesionální a hlavně vždy lidské a příjemné moderátorky (uvaděčky). Hezky to měla připravené. Mezi povídáním o skladbách přednesla i nějakou tu báseň. Škoda jen, že byly krátké. Než jsem stačila pochytit slova, byl konec. Jediné, co mi kazilo příjemný zážitek byly tvrdé kostelní lavice.

Tak mě napadlo, co kdybychom něco podobného uspořádali pod širým nebem? Představte si třeba arkádové nádvoří zámku – výborná akustika, Lodžii nebo zámecký park či Valdická brána? Je tolik variací na teplé letní večery, přeci jen ten kostel byl chladný, neosobní, tajemný za zvuku fléten.....

***)EUTERPÉ**

Flétnový soubor, do loňského roku vystupující pod názvem Praetorius CommonGrounds, byl založen v roce 1997 v jičínské ZUŠ z iniciativy Moniky Deváté. Dříve se zabýval hlavně renesanční až ranně barokní hudbou. Později zkusil i soudobou tvorbu a moc se mu zalíbila.....koncert byl jakýmsi dialogem mezi hudbou moderní a historickou.

V roce 2001 se zúčastnil celostátní soutěže dechových souborů ZUŠ, kde skončil na 3. místě. Mimo jiné, každý rok jezdí soubor Euterpé na letní kurzy staré hudby do Prachatic a na hudební semináře do Prahy. Euterpé uspořádal již několik výchovných i večerních koncertů staré i soudobé hudby nejen v Jičíně, ale i v Pardubicích, Hradci Králové, Karlových Varech, atd.

Monika Devátá – vystudovala příčnou flétnu na konzervatoři v Pardubicích a od roku 1995 působila jako učitelka místní ZUŠ. Mezitím se věnovala zobcové flétně a od roku 2000 studuje na Universitě Mozarteum v Saltzburku u profesorky Carin van Heerden. Monika Eberlová

LIS V „U NÁS“

V druhém letošním čísle časopise U nás (vydává Studijní a vědecká knihovna Hradec Králové), vydaného 5.června 2003 , vyšel článek Jany Benešové **LIS: Literární spolek autorů Jičínka při Městské knihovně v Jičíně**. Autorka v něm představuje náš spolek od založení v roce 1990 až po současnost.

Za článkem jsou ukázky z poetické tvorby spolku, a to básně:

Za něhu – Eva Kotyzová,

Oslava poznání – Václav Teslík

Na konci vesmíru – Václav Franc.

V internetové verzi jsou navíc přidány i následující básně:

Sonet o návratu do trní – Josef Jindra

*** - Pavel Zeman

Intron , Víš 2, Včas– Lenka Novotná a Martin Žantovský.

Článek je doplněn fotografiemi (2x foto) z akcí LISu. Časopis si můžete prohlédnout v knihovně (u Jany Benešové) nebo v internetové podobě na stránkách www.svkhk.cz/unas .

Václav

LIS Mýma očima aneb Jeden za všechny - všichni za jednoho

Na stmelovacím večírku u Prochora jsem uvedl do života malou brožurku Jeden za všechny - všichni za jednoho aneb LIS Mýma očima. Je to knížečka, kterou jsem napsal sám a pokouším se v ní parodovat tvorbu jednotlivých autorů. Již na stmeláči jsem měl problémy, aby mě ctihodná LISácká veřejnost fyzicky nenapadla, ale vše nakonec dopadlo dobře. V deseti krátkých příspěvcích jsem se pokusil karikovat sedm prozaiků (i moji maličkost) a tři básníky.

Předem se všem, které jsem urazil, omlouvám, ale věřím, že můj pokus o žert přijmou s prázdninovým pousmáním, protože nebylo mým cílem někoho urazit, ale spíše navodit lehkou prázdninovou náladu někde na dovolené, pod stanem až se na nás obloha rozzlobí a vypustí svůj dešťový příděl. A ty, co jsem nestačil urazit, uklidňuji, že na ně dojde třeba někdy příště.

Z jednotlivých příspěvků se dozvíte i něco víc o jejich autorech, především to, co neměli odvahu zveřejnit. A na uklidnění vám musím sdělit, že tento „almanach“ nehodlám nikde prezentovat a bude sloužit pouze pro vnitřní potřebu LISu.

Václav

TAK VIDÍTE ...

Když si vezmu do ruky loňskou červencovou KOBRU, tak si vzpomenu na všechny ty slovní války, kdy jsme se někteří obávali o další budoucnost spolku. No a vidíte, rok se s rokem sešel, je červenec, okurková sezóna. Představoval jsem si, že Kobru udělám v menším provedení, třeba 4 nebo 8 stránek a ono ... poprvé dnech vychází náš občasník na čtyřiadvaceti stránkách. Děkuji tímto i všem přispěvatelům (Renátě Šťastné za nový "paket" příspěvků, které postupně v Kobře najdou svoje místo), především pak Monice Eberlové, že nejen Kobru čte, ale i přemýšlí o jejím obsahu, polemizuje o něm. Slibuji, že na některé její názory budu postupně reagovat. Všem Vám přeji příjemné léto a co byste řekli tomu, kdybychom si koncem prázdnin (navrhují 22.srpna) stmeláč zopakovali (tentokrát třeba u veselého Petra v Hořicích)?!

Václav

Foto: Vzpomínkou na stmeláč u Prochora se pro tentokrát loučíme, ale pohled Petra Veselého již hledí ke stmeláči č.3, že by tentokrát v Hořicích ?

Foto v Kobře, pokud není uvedeno jinak, Václav.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 4. Číslo 7. Červenec 2003 .

(13. července 2003)

www.kobra.zde.cz